



VESZPRÉM MEGYEI ÜGYVÉDI KAMARA

8200 Veszprém, Szabadság tér 15.

Dr. Varga Attila Elnök Úr
r é s z é r e

Tisztelt Elnök Úr!

A személyem ellen szóló, egyre összehangoltabb és elkeseredettebb bírói támadások kapcsán elrendelt fegyelmi eljárások és megannyi előzetes vizsgálat alapján úgy döntöttem a családommal megtárgyalván az eset összes aspektusát, hogy ilyen politikai és ügyvédi kamarai közegben nincsen értelme folytatni a praxist, és megteszem azt a szívességet ellenségeimnek, hogy hivatásomat feladom. Erre az alábbi körülmények visznek rá.

2008-ban saját bőrömön tapasztaltam meg, milyen az, ha egy felkészült ügyvédet és még felkészültebb szakjogász feleségét is behúzták a csőbe az un. deviza alapú kölcsön általános szerződéses feltételeivel. Nem voltam rest, és saját ügyemben pert kezdeményeztem, majd néhány bátor régi ügyfelem képviselőjét is elláttam. Az akkor meginduló perekben sikereket értünk el a hasonló ügycsoportban eljáró kollégáimmal, és az un. Kásler-ügyben hozott EUB C-26/13. sz. ügyben, illetve a Kúria kényszerű 2/2014. PJE határozatában megjelenő, a különneű árfolyamok alkalmazásának semmissége miatt az összes szerződés semmisségét futószalagon deklarálták a bíróságok.

Csakhogy pont a Kásler-ügy vált veszélyessé az érintett hitelintézetek és pénzügyi vállalkozások számára, így a Kúria a Bszi. rendelkezéseinek megsértésével meghozta a 6/2013. PJE határozatot, mely az értékállandósági kikötés fogalmával megegyező általános szerződéses feltételeket kívánta a magánjogi szerződésekbe beletukmálni. Csakhogy az EUB a C-618/10. sz. alatti ítéletében (Banco Espanol-ügy) elvi élel szögezte le, hogy a tagállami bíróság nem jogosult arra, a felek szerződésébe hiányzó szerződéses akaratnyilatkozatokat pótoljon. Az EUB a fogyasztóvédelmi irányelv egyedül helyes értelmezése kapcsán folyamatosan hozta az EU tagállamaiban felvetődő értelmezési hiányosságok kapcsán a stricht anyagi jogi normának minősülő döntéseit. A magyar bíróságok pedig elvi élel tagadták meg azok alkalmazását.

A Kúria a 2/2014. PJE határozatában kényszerűen deklarálta a vételi árfolyamok alkalmazásának semmisségét a folyósításkori alkalmazás során, melyet a DH törvények által kívántak orvosolni, az érvénytelenségi okot konvalidálni. Csakhogy ugyanezen PJE határozat 3. pontja a szerződés fő tárgyának meghatározása során alkalmazott vételi árfolyam alkalmazását is tisztességtelennek, azaz semmisnek minősítették. Ezt a

jogalkotó nem orvosolta. Ez azt a helyzetet állította elő, hogy a bíróságok előtti jogvitában adott volt a kötelezően alkalmazandó PJE határozat, az EUB döntések sorai, mégis felfüggesztették a polgári peres eljárásokat annak érdekében, hogy a hitelezők meg nem engedett kedvezményeket kapjanak, és a bíróságok mégis módosítsák a szerződés tartalmát. Csakhogy ezt az EUB döntések sora elvi éllel kizárta, ráadásul az ilyen anyagi jogi hatállyal bíró határozatokkal szemben sem a hazai jogalkotó, sem a bíróságon nem tehetnek semmit, jogi intézkedésük nem bír hatállyal. A közelmúlt számos EUB döntése, mint a C-186/16., C-51/17., C-118/17., C-18/17., valamint C-449/13. sz. alatti ügyei arra mutattak rá, hogy a magyar bíróságok contra legem folytatták törvénykezésüket, így az önkényessé váló bírói magatartás a fogyasztók széles tömegeit fosztották meg a jogérvényesítés lehetőségétől. Azonban le kell szögezni, hogy a magyar bíróságok az EU csatlakozás óta voltak kötelesek az EUB ítéletek alkalmazására, és az a szomorú tény, hogy adott esetben egy bírói tanács nem volt felkészült e körben, nem mentesítette a felelősség alól. Ugyanis az ítélezés során a bíróság nem vonhatja el magát a jogszabályok hatálya alól. Mindezen szóhasználatom – bármennyire is sértő a bíróságok és az ügyvédi kamarai tisztségviselők számára – az Alkotmánybíróság IV/333/2016. sz. alatti döntésében foglaltakon alapul. Ha ez a bíróságok méltóságát sérti, szíveskedjenek az AB ellen is eljárásokat indítani.

A jogkereső állampolgárok széles rétegét érintő ügycsoport kapcsán számos kollégám tett közzé tanulmányokat és mindennapi gyakorlati észrevételeket, így egymás tevékenységét, tapasztalatait megismervén tudtuk formálni saját, szűk körű eszközeinkkel az ítélezési gyakorlatot. Csakhogy a bíróságok egyre látványosabban kívánták kiszolgálni a Kúria és az Ítéltáblák elvárásait. A Kúria nem az alulról érkező, esetlegesen egymásnak ellentmondó ítélezési gyakorlat anomáliát kívánta megszüntetni, hanem minden egyes fogyasztókra kedvező hazai, vagy EUB döntésre úgy reagált, hogyan lehet az negligálni. Ez abban nyilvánult meg, hogy azonnal civilisztikai vélemény született, ami ugyan nem volt kötelező egyik bíróságra sem, ám merték volna ne alkalmazni azokat. Furcsa az a tapasztalat, hogy a Bankszövetség egy eseti kúriai döntés figyelmen kívül hagyását követeli, mely napokon belül eredeztette az 1/2016. PJE határozatot. A sort lehetne folytatni. Jogelemző csoportok felállítása, összefoglaló jelentések elkészülte helyett Civilisztikai Konferenciákat tartottak, majd valamilyen laikus, anonim Tanácsadó (Konzultációs) Testületet létesítettek. Ezen szervezetek feladat- és hatásköre, tagjainak azonossága ismeretlen, így a Kúria nem a Bszi. rendelkezései mentén kívánta a joggyakorlatot egységesíteni, hanem a pénzügyi szolgáltatók szakembereit bevonták a politikai elittel együtt a joggyakorlat torzításába. Ennél fogva minden intézkedés abba az irányba hatott, hogy a fogyasztók jogérvényesítését kizárják. Ékes példa volt erre a DH2 tv. szerint megszabott keresetforma kizárólagossága, ahol a magánjog szerinti jogérvényesítés törvényes lehetőségeit zárták ki. Erre reagált az EUB C-118/17. sz. alatti ítélete, mely kizárta a DH2 tv. hatályát az EUB döntésekkel szemben, így megilleti változatlanul a fogyasztót azon jogi és ténybeli helyzet helyreállításának joga, mely a semmis rendelkezések elhagyásával áll elő. Azaz, egy nagy fekete filccel ki kell húzni a szerződéses iratból a semmis részeket és ami marad, az vagy teljesíthető vagy sem. A végtelenül leegyszerűsített magyarázatra azért van szükség, mert a hazai jogászok döntő része nem érti, hogy a szerződés egy elvont jogi fogalom és nem egy papír. A jogi absztrakció lehetetlen feladat elő állítja kamarai tagtársaim zömét is.

Ilyen körülmények között kellett 2013. után harcolni az ügyfelek, mint fogyasztók jogaiért. Egyáltalán azért, hogy egy keresetlevelet ne utasítson vissza csuklóból a bíróság idézés

megtagadásával. Vagy a már megindított pereket ne szüntessék meg a fogyasztói jogokon alapuló petitumok elbírálása nélkül.

2015. júniusában az alábbiakban jeleztem hivatásom gyakorlásának akadályait a Magyar Ügyvédi Kamara elnöke és az OBH elnöke felé:

2015.06.17. 16:12 keltezéssel, Dr. Marczingós László írta:

Dr. Handó Tünde
elnök asszony

Dr. Bánáti János
elnök úr

r é s z é r e

Tisztelt Elnök Asszony, és Tisztelt Elnök Úr!

A PKKB elnökének címzett levelem ugyan eseti ügyekben tapasztalt alkotmányos kifogásokat vetnek fel, de ezekből általánosan lehet – és kell is – levonni következtetéseket.

Az un. deviza alapú hitelekkel kapcsolatban a napi politikai érdek és a jogalkotás olyan megoldást keresett, melyek alkalmasak lehetnek több százezer, avagy több millió ügy egy kaptafán való kezelésére. A cél természetesen lehetetlen, mert ez annyit jelent, hogy a jogalkotó elveszi a felek alkotmányos jogát a perbevitte jogviták egyedi eldöntésére. Sajnos a félelmem beigazolódni látszik.

Egy konszenzuál ügylet alapján létrejött szerződés esetében mindegy, hogy annak mi a tárgya. Vagy van a feleknek akarata, vagy nincsen. És az akarat létrehoz-e szerződést, vagy sem. Ha igen, az fakaszt kötelmet, vagy sem. A jogalkotó soha nem mondhatja meg azt, hogy anno a félnek mi volt az akarata, a szerződés létrejött, vagy sem, és annak mi a tartalma.

A bíróságok ítélkezési gyakorlatában tömegével kezd megjelenni az a szándék, mely szerint – állítólag – a jogalkotó kötelezte a bíróságokat arra, állítsanak fel valamilyen vélelmet azzal kapcsolatban, hogy a „devizás” szerződések létrejöttek, és azok részévé vált az az általános szerződéses feltétel, mely besorolja a jogvitát a 2014. évi XXXVIII. és XL. törvények hatálya alá.

A perekben hiába tesz ügyfelem tényállítást, a bíróság jogi képviselőként engem arra köteleztek, ügyfelem tényállításával ellentétes tényállításokat tegyek, és ahhoz igazítsam jogállításaimat.

Amennyiben ezt megteszem, súlyosan véték az ügyvédi törvény és az etikai kódex tartalma ellen. Ugyanis a megbízás felvételekor ügyvédi tényállítást veszek fel, melyben a megbízó előadja, mikor mi történt, kinek milyen akarata volt, mit cselekedett, etc. Ezen történeti tények alapján tudok egy polgári pert megindítani és a megbízó tényállítása köt engem. Rám nem vonatkozhat valamilyen vélelem, és úgy gondolom, a törvényei vélelmen kívül a bíróságnak nincsen joga arra, hogy önszántából állítson fel – perbeli adatok nélkül – vélelmeket.

A legsúlyosabb eset az, amikor a per előkészítése során egy bíró elkezd levelezni egy bankkal és iratokat szerez be onnan, hogy majd annak tartalma alapján sorolja be a pert a két törvény hatálya alá.

Ez annyit jelent, hogy ha a felperes nem hivatkozik egy közokiratra, mint bizonyítási eszközre, akkor a bíró felhívja a bankot, csatolja be a közjegyzői okiratot. Függetlenül attól, hogy a Ktv. 131.§ alapján az okirat közokiratnak minősül, vagy sem, a félnek nem ad lehetőséget az okirattal szemben bizonyítani, hanem a „hivatalból beszerzett” közokirat alapján besorolja a pert azonnal D1 és D2 törvények hatálya alá. Majd ennek alapján felszólítja az ügyvédet, mint képviselőt, változtassa meg a felperes tényállításait.

Azt gondolom, ez nem csak a jogállam végét jelenti, hanem az ügyvédi hivatás végét is. Ha betartom a rám vonatkozó szakmai előírásokat, akkor a pert a bíróság megszünteti, vagy a keresetet idézés kibocsátása nélkül elutasítja. Ha ráveszem az ügyfelemet a hamis tényállításra, akkor bűncselekményt, egyben fegyelmi vétséget követek el.

Azt gondolom, ezen a ponton ügyvédi lehetőségeim megszűntek, csak veszíthetek.

Kérem, hogy az OBH adjon választ arra a kérdésre, az igazságügyi tárca mely adott cselekménye korlátozza a bírói függetlenséget.

Kérem a Magyar Ügyvédi Kamara elnökét, hogy az ügyvédi működés alkotmányellenes korlátozása miatt indítson vizsgálatot, és képviselje a perekben eljáró ügyvédek alkotmányos jogait annak érdekében, hogy a több millió állampolgárt érintő ügycsoportban hivatásunkat a jogszabályoknak megfelelően gyakorolhassuk.

Mély tisztelettel:

Dr. Marcingós László
ügyvéd

Erre az alábbi válasz érkezett:

Feladó: Magyar Ügyvédi Kamara <muk@muknet.hu>

Dátum: 2015. június 24. 12:27:20 CEST

Címzett: "Dr. Marcingós László" <dr.marcingos@t-online.hu>

Tárgy: Válasz:



Dr. Marcingós László ügyvéd úr
részére
e-mail: dr.marcingos@t-online.hu

Másolatot kap: dr. Handó Tünde elnök asszony, Országos Bírósági Hivatal

Tárgy: A PKKB elnökhelyetteséhez és az OBH elnökéhez írt megkeresése

Tisztelt Ügyvéd Úr!

2015. június 17-i hozzámm is megküldött, az ügyvédi működés alaptörvényellenes korlátozása miatti vizsgálati eljárást kezdeményező levelére tájékoztatom, hogy a folyamatban levő perekben a bíróságok működésével kapcsolatos kifogásokat az adott jogág anyagi jogi rendelkezései és az eljárási jog keretei között gyakorolhatják a jogi képviselők.

Amennyiben az ügyek jogerős lezárását követően az ügyvédi működés alaptörvényellenes korlátozása kérdése felmerül, akkor a Magyar Ügyvédi Kamara az Ügyvédi Törvényben írtaknak megfelelően fog eljárni.

Budapest, 2015. június 24.

Kartársi üdvözzel:

Dr. Bánáti János
elnök

A fenti levélváltást anno az Ön tudomására is hoztam, és személyes találkozóink alkalmával igényeltem közbenjárását az ügyvédi hivatás gyakorlásának biztosítása érdekében. Ön azonban nem ezen igénynek megfelelően járt el, hanem A PKKB

*Iroda: 8272 Tagyon, Muskátli u.3.
Telefon/fax: 06(87)579013, 06(30)500-4662
E-mail: dr.marcingos@t-online.hu*

elnökhelyettesének 2015. december 10. napján kelt együttes fellépés igényével megjelölt átirata alapján elrendelte ellenem a fegyelmi eljárásokat. A panasz tárgya nem más volt, minthogy a konkrét perekben kifejtett jogi érveim és jogtudományi álláspontjaimat sérelmezték az egyes bírók, így elfojtani igyekeztek véleményem kifejtését. Ön előtt tehát már ismertek voltak mindazon körülmények, melyek az ügyvédi hivatásrend korlátjaként emelkedtek, azonban arra koncentrált, hogy az ügyvédhez méltatlan magatartás miatt állapítsák meg felelősségemet nem etikai, hanem fegyelmi vétség elkövetésében. A vádakát Ön fogalmazta meg ellenem! Az F.46/3/2015. sz. alatti határozat felelősségemet aggálytalanul megállapította azzal, hogy nem illet meg olyan vélemény kifejtése, mint például „Nem érti meg a bíróság a bizonyítási indítványt.”, vagy annak sérelmezése, hogy az egyes tanácsok szakmai felkészületlensége sérti azon tisztességes eljáráshoz való jogit, melyet az Alaptörvény és a Pp. is garantál. Jelzem Önnek, hogy Ab már hivatkozott határozata pont ugyanerre a következtetésre jut, így meglepő, hogy ebbéli véleményemet nem fejthetem ki.

A Magyar Ügyvédi Kamara az elsőfokú határozatot az FF/054/2017. sz. alatti határozatával helybenhagyta, azonban indokolási kötelezettségének nem tett eleget. Ugyan utalt az EJEB 38432/97. sz. alatti, 2001.03.29-i döntésére, mely szerint a bírákat meg kell óvni a megalapozatlan támadásoktól az igazságszolgáltatásba vetett közbizalom megóvása érdekében, azonban az EJEB nem arra gondolt, hogy a megalapozottságot a MÜK nem is vizsgálja, avagy a teljesen megalapozott kritika sem érheti a bírákat.

A másodfokú határozattal szemben terjesztettem elő keresetlevelet, melyet a Veszprém Megyei ÜK számára kellett megküldenem elektronikusan, ugyani 2018. januárjától így kellett eljárni. Csakhogy sem Ön, sem pedig a kamara adminisztratív állománya nem tett semmit annak érdekében, hogy a szükségszerűen használandó ÁNYK nyomtatványt megismerhessem, alkalmazhassam, hiszen Ön úgy fogalmazott később a levelében, hogy nem kívánja elősegíteni perbeli ellenfele jogérvényesítését. Erre korábbi levelemben már utaltam. A bíróság – joggal – visszautasította keresetleveletem, így maradt a „priuszom”, melyet fel is használnak ellenem, habár 60.000.-Ft bírság megfizetése nem jár az ügyvédi praxis feladásával.

Ezen felbuzdulva szinte tömegével érkeztek Önhöz a bírói panaszok, melyek a fenti szólásszabadság tilalmán alapulnak, és a per korlátai közül ki nem lépő szakmai munkámat kívánják a perben korlátozni. Márpedig hivatásrendi kötelezettségem az ügyfél jogérvényesítésének elősegítése, nem pedig a bírónak tetsző magatartás tanúsítása. Munkák tipikus jellemzője a konfrontáció, a jogi érvelés, és mindazon jogilag megengedett magatartás, mely az adott bíróságot rászorítani igyekszik a jogszabályok alkalmazására, a fair eljárás követelményének betartására. Csakhogy személyes munkásságom nem illeszkedett bele abba a sorba, melyet a Kúria az EUB határozatokkal szemben elvárt, így fennakadtam a rendszeren.

Ön elrendelte a fegyelmi eljárást az F/26/2018-14. sz. alatti ügyben, ahol a Győri regionális Fegyelmi Bizottság megszüntette az eljárást, csakhogy Ön még csak bocsánatot sem kért azért, mert 2017.07.24. és 2019.02.22. között végigidegeskedhettem az egész fegyelmi eljárást. Nagy szerencsém, hogy a fegyelmi tanács ügyfeleimet tanúként kihallgatta, és a tárgyalási jegyzőkönyv, mint közokirattal szemben állapította meg a tényállást és felelősségem kizártságát.

Ön gondolkodás nélkül elrendelte azon panaszok alapján a fegyelmi eljárást, melyet három bíró és egy ügyész kezdeményezett ellenem – szintén a bíróság méltóságának megsértése, etc. miatt. A 2015-ben induló eljárások egy figyelmeztetéssel zárultak, mivel egy adott perben – nem vitatottan – elkövetett bírói unfair eljárás miatt úgy távoztam a tárgyalóból, hogy az ajtó becsapódott. Elismertem vétkem. Csakhogy az, hogy rácsapom a bíróra az ajtót, nem egyenlő azzal, hogy a bírók vélt méltóságukat akarják megvédeni. Szeretném hozzátenni, az érintett bíróval tisztáztam az esetet, és maradt a kölcsönös tisztelet. Nem Önnek volt köszönhető ez a fordulat. Ellenben megkérdezném, milyen szükségét látta 2015. és 2018. között a fegyelmi eljárásnak, ha eleve ismert volt a szankcionálás feleslegessége?

Ön 2018. tavaszán – minden aggály nélkül – elrendelte egy perbeli ellenfelem panasza alapján a fegyelmi eljárást, mert egy balassagyarmati törvényszéki bíró – aki immáron a Fővárosi Törvényszék elnöke – úgy gondolta, hogy egy érvénytelenségi keresetet neki csak azért nem kell elbírálnia, mert ő úgy gondolja. Az csak hagyja, hogy a FIT hatályon kívül helyezte végzését, ám a panasz oka az, hogy az eljárási jogvita létét olyannak minősítettem, mintha azon vitáznánk, hogy a Föld golyóbis-e, vagy lapos. Bödöcs Tibor humorista szavaival élve, legyen inkább neki igaza, a Föld mind a kilenc sarkán lapos. Csak ne legyen belőle bajom.

Az új fegyelmi normák alapján Szombathelyen tárgyalják az ügyet, ahol a tanács elnöke, aki nemrég még rendőr volt, közölte, hogy jogi érvelésem nem érdekli, mert az a perbeli taktikám része. Kölcsönösen elfogultnak tartottuk őt, így az újabb tanácselnök úgy rekesztette be a tárgyalást, hogy a fegyelmi vádpontokra nem reagálhattam, az ítélet gyakorlatilag megérett. Csakhogy a fegyelmi biztos sem szólhatott. A furcsa anomália miatt meg kellett nyitni a tárgyalást, de eleve kétlem, hogy az ilyen jogi szinten tevékenykedő tanács ne lenne elfogult. Mindenesetre az anomália állandósulni látszik.

Ön, vagy a vezető fegyelmi biztos, minden aggály nélkül bármilyen más bírói panasz alapján elrendeli a fegyelmi eljárást, avagy az előzetes vizsgálatot, közben elfelejti, hogy vannak magánjogi és alkotmányjogi axiómák. Az elmúlt négy teljes napom ment rá arra, hogy a Fővárosi Törvényszék és a Tatabányai Törvényszék elnökeinek panasza alapján védekezsem, ugyanis volt bátorságom számon kérni az eljáró tanácsokon a tárgyalási jegyzőkönyv valóságnak megfelelő vezetését és az EUB ítéletek alkalmazását. Ugyanez a jelenség jelentkezik a PKKB bírāja esetében is.

Az összes panasz mögött az áll, hogy engedik a fogyasztónak a jogok érvényesítését vagy nem. Jegyzőkönyveznek, vagy sem. Elvonják magukat a jogszabályok hatálya alól, vagy sem. Érdekes módon mindig azon bírák tesznek panaszt, akik legjellemzőbb módon válnak contra legemmé. Csakhogy engem Ön szerint nem illet meg a jogérvényesítés elősegítésének ügyvédi képviselési joga.

Az elmúlt 5 évemet töltöttem azzal, hogy védekezsem, fegyelmi eljárásokra járjak. Közben sem Ön, sem bármely más kamarai vezető nem kíván megóvni a jogsértésektől, habár az ügyvédi kamarák önkormányzatisága pont azon alapul, hogy a tagok jogainak gyakorlását elősegítse. Az Önök felfogásában ez talán mást jelent.

Fentiek alapján az állandó idegesség felőröl, reménytelennek tartom harcomat a jogállamisággal össze nem egyeztethető cselekményekkel szemben, így 50 éves elmúltán nem kívánok agyvérzést kapni.

A következőt szeretném kérni tehát Öntől:

- a) Van úgy 100-150 ügyfelem, akinek devizás ügyével kezdeni kellene valamit. Szükség lenne egy olyan jól képzett és nagy teherbírású kollégára, aki befekszik ugyan a bíróságok és a hatalom, illetve a kamarai elvárásoknak, mégis képes az ügyfelek jogait érvényesíteni. Ez annyit jelent, hogy mindazon szakmai kvalitással rendelkezik, mint én, és érti az évek óta publikált tanulmányaimban foglaltakat.*
- b) Ez a rátermett ügyvéd hajlandó arra, hogy havi 7.000 km-t levezet, hogy elérje az ország összes releváns bíróságát. Emellett ügyenként 2-300 oldalban fejti ki, miért nem engedhető meg a contra legem jogalkalmazás és összeveti az EUB határozatait – visszamenőlegesen 2005-ig – a tagállami bíróság joggyakorlatával.*
- c) Napi szinten tartja írásban a kapcsolatot az ügyfelekkel, emellett azon néhány kollégával is értekezik, akikkel eddig összehangoltam jogi álláspontomat.*

Nem nagy dolog ez, főleg úgy, hogy a perekben nem szabad kiejteni semmilyen kritikai megjegyzést, bármilyen kifejezést használni, mely sértheti azon bíróság méltóságát, aki nem ítéleteinek törvényessége, szakmai rangja által követeli meg a tekintélyt, hanem pusztán azért, mert a bírói pulpitus magasabb.

Nem szabad szem elől téveszteni, hogy a leendő jogi képviselő az elmúlt 10 év anyagait ismerje, képes legyen másfél órás perbeszédre, és a római jogi alapelvekkel is legyen tisztában.

Mivel számos olyan ügyvéd kolléga van, aki vindikálja magának azt a jogot, hogy a fejem felett szakmai ítéletet mondjon, egyáltalán nem lesz nehéz Önnek a probléma megoldása. Én pedig visszavonulhatok a kertembe.

Ugyanis az Ön által vezetett kamara meggyűlöltette velem azt a hivatást, melyet életem céljául választottam, és csaknem 30 évig elhittem, hogy érdemes a legjobb tudásom mentén segíteni szaktudásommal az ügyfeleimet. Ebben azonban csalódnom kellett, mert ezek szerint a követendő magatartás a NER követelményébe való belesimulás. Erre pedig nem vagyok alkalmas, nem erre esküdtem fel.

Az ügyfeleimet sorra buzdítom, hogy forduljon a szolgáltató kamarához, és keresse Önt a megnyugtató megoldások érdekében. Jelzem, több ízben kerestem Önt a mobil telefonján, azonban azt nem vette fel és nem is hívott vissza. Ezen apátia kapcsán feladom küzdelmemet, és legyen meg a NER akarata.

Tagyon, 2019. július 7.

Tisztelettel:



Dr. Marczingós László